ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ὁ περίφημος Γερμανὸς ἀρχικαγκελάριος Βίσμαρκ, ὅταν παραιτήθηκε στὴν ἐξοχική του ἔπαυλι, ἀγαποῦσε νὰ μιλᾶ καθημερινῶς μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κτήματός του καὶ πρὸ πάντων μὲ τοὺς δασοφύλακας.

— Ἐγώ, ἔλεγε συχνά, παρεξήγησα τὶς φυσικὲς κλίσεις μου. Ἔπρεπε νὰ γίνω δασονόμος!

* * *

Ὁ Βίσμαρκ, ὅπως ἔπινε ὑπερβολικά, ἔτσι καὶ ἔπτενε ὑπερβολικά. Μιὰ ἀπὸ τὶς μανίες του ἦταν νὰ τρέχῃ μὲ κολπασμό, πρᾶγμα ποὺ πολλὲς φορὲς παρὰ λίγο νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή. Ἀρκεῖ νὰ ποῦμε ὅτι γκρεμίστηκε ἀτ' τ' ἄλογό του περισσότερες ἀπὸ πενῆντα φορὲς καὶ ὅτι κατὰ τὴν τελευταία πτῶσι ἔσπασε τρία πλευρά του!

* * *

Ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Βίσμαρκ ἦταν κάτι τὸ ἐκπληκτικό. Κατὰ τὰ ἔτη τοῦ πολέμου μάλιστα ἡ ἐπιστολές ποὺ λάβαινε ἀπὸ διάφορα μέρη ἔφταναν σ' ἀπίστευτους ἀριθμούς. Τὸ ταχυδρομεῖο τῆς περιφερείας του τοῦ παρέδωσε μέσα σ' ἕνα χρόνο 650.000 ἐπιστολὲς καὶ 10.000 τηλεγραφήματα. Ἐπίσης μέσα στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα ἔλαβε ἐκ μέρους διαφόρων πτωχῶν αἰτήσεις συνδρομῆς. Τὸ ποσὸν τῶν συνδρομητῶν αὐτῶν στοὺς φτωχοὺς ἀνῆλθεν εἰς 13 ἑκατομμύρια φράγκων!

Ἐννοεῖται ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Βίσμαρκ σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπιστολές, τὶς ὁποῖες μόλις ἐπρόφταινε νὰ διεξέλθῃ αὐτός, οἱ γραμματεῖς του καὶ οἱ οἰκεῖοι του, διαβάζοντας ὅλοι τους νύχτα καὶ μέρα. Γι' αὐτὸ λοιπὸν πολλὲς φορὲς ἀναγκαζόταν νὰ δημοσιεύῃ στὶς ἐφημερίδες δηλώσεις, τονίζοντας ὅτι... λόγῳ πληθώρας ἐπιστολῶν δὲν θὰ ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν τὶς νέες ποὺ θὰ τοῦ ἐστέλνονταν. Μὰ κι' ἡ δηλώσεις του αὐτὲς δὲν ἔφερναν κανένα ἀποτέλεσμα καὶ ἡ ἐπιστολές του ἐστέλνοντο βροχηδόν!...

* * *

Ρώτησαν κάποτε τὸν Βίσμαρκ τί ἰδέα ἔχει γιὰ τὶς γυναῖκες.

Καὶ ὁ σιδηροῦς Ἀρχικαγκελάριος ἀπάντησε:

— Εἶνε τὰ πλέον βλαβερὰ ζωύφια, ἀτ' ὅσα ἔπλασε ὁ Θεός! Θὰ μποροῦσαν καὶ νὰ λείψουν!...

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΠΩΣ ΖΕΣΤΑΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ

Ὁ τρόπος τῆς θερμάνσεως δὲν εἶνε ὁ ἴδιος παντοῦ, ἀλλὰ ποικίλλει ἀναλόγως τῶν διαφόρων λαῶν καὶ κλιμάτων.

Ἔτσι τὸ σημερινὸ τζάκι ἦταν ὁλωσδιόλου ἄγνωστο στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ρωμαίους. Οἱ τελευταῖοι χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ ζεσταίνωνται ἕνα εἶδος μαγκαλιοῦ, μέσα στὸ ὁποῖο ἔκαιγαν ἀρώματα καὶ εὐώδη ξύλα.

Οἱ Ἄραβες γιὰ νὰ ζεσταθοῦν ἀνάβουν φωτιὰ κοντὰ στὴ σκηνή τους, ἐνῶ οἱ Κινέζοι ὅταν κρυώνουν, καταφεύγουν στὰ λεγόμενα «πύρινα πηγάδια» τους, μικρὰ πηγάδια δηλαδή, μέσα στὰ ὁποῖα καίει φωτιά.

Οἱ λάκωνες γιὰ νὰ ζεσταθοῦν τοποθετοῦν μέσα στὶς καλύβες τους τέσσερες πέτρες, ἀπάνω στὶς ὁποῖες καίνε κλαδιὰ ἀπὸ σημύδες.

Οἱ ἀρχαῖοι Γαλάται ἄναβαν συνήθως τὴ φωτιὰ ἀπάνω στὸ χῶμα, μέσα σὲ μικρὲς κοιλότητες τῶν σπιτιῶν των, καὶ ἄφιναν στὴ στέγη ἕνα ἄνοιγμα γιὰ νὰ βγαίνῃ ὁ καπνός.

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ τζακιοῦ ὀφείλεται στοὺς Γάλλους καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 16ου αἰῶνος. Στὴν ἀρχὴ τὰ κατασκεύαζαν πολὺ μεγάλα, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ζεσταίνουν ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως τὰ τζάκια ἄρχισαν νὰ τελειοποιοῦνται καὶ διαδόθηκαν τόσο πολύ, ὥστε ἀργότερα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ νοηθῇ σπίτι χωρὶς τζάκι.

Ὁ Θεόφιλος προσποιήθηκε ὅτι τὴν πίστεψε καὶ ἄφησε νὰ πέσῃ ὁ θυμός του. Μὰ ἡ Θεοδώρα δὲν ἄφησε ἀτιμώρητο τὸν ἀδιάκριτο νάνο. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἐπειδὴ ὁ γελωτοποιὸς ἔκανε μιὰ μικρὴ ἀταξία, διέταξε νὰ τὸν μαστιγώσουν ἀλύπητα καὶ ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τοῦ ἀπαγόρευσε νὰ ξαναμιλήσῃ ποτὲ σὲ κανένα γιὰ τὶς «κοῦκλες» τοῦ γυναικωνίτη της.

Γι' αὐτὸ ἀπὸ τότε κάθε φορὰ ποὺ ὁ Θεόφιλος τὸν ρωτοῦσε σχετικώς, ὁ νάνος ἔπαιρνε μιὰ παράδοξη ἔκφρασι, ἔβαζε τὸ ἕνα χέρι του στὸ στόμα καὶ τ' ἄλλο στὸ μέρος πού, κατὰ διαταγὴν τῆς Θεοδώρας, τὸν εἶχαν μαστιγώσει, καὶ ἔλεγε σιγὰ-σιγὰ καὶ γρήγορα:

— Ὄχι... ὄχι.... Μεγαλειότατε.... Δὲν κάνει νὰ μιλήσουμε ἄλλη φορὰ γιὰ τὶς κοῦκλες....

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια τῆς δραματικῆς ζωῆς τῆς αὐτοκρατείρας Θεοδώρας.

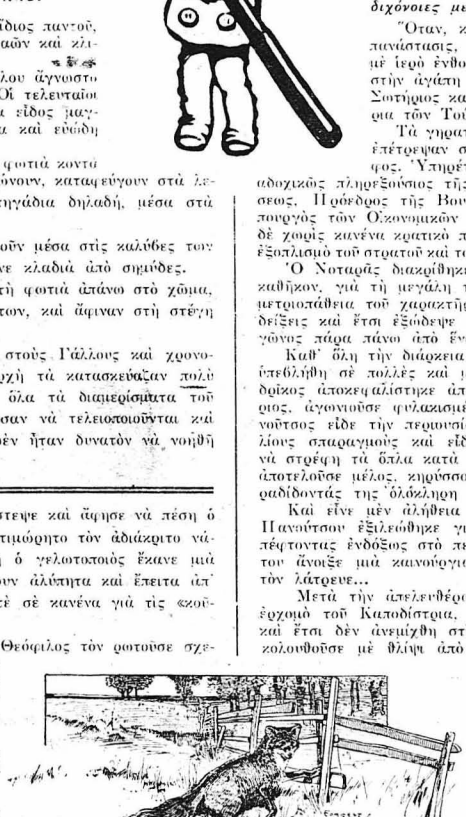

Η ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΑΝΟΥΤΣΟΣ ΝΟΤΑΡΑΣ

Ὁ νεώτερος Νέστωρ τῆς Πελοποννήσου. Πῶς ἐμυήθη ὁ Πανοῦτσος στὴ Φιλική Ἑταιρεία. Γιὰ νὰ καταπαύσουν ἡ διχόνοιες. Ἡ ὑπηρεσίες τοῦ Νοταρᾶ στὸν ἀγῶνα. Οἰκογενειακὲς συμφορὲς καὶ ἀτυχίες. Ὁ ἀντάρτης ἀνεψιός του. Ὁ Πανοῦτσος ἐκλέγεται σὲ ἡλικία 103 ἐτῶν Πρόεδρος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Πανοῦτσος Νοταρᾶς, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα—ἔργον καὶ αὐτὴ τοῦ περιφήμου ζωγράφου Φρίντελ—δημοσιεύουμε στὸ ἐξώφυλλο, κατήγετο ἀπὸ παλαιὰ καὶ ἔνδοξη οἰκογένεια τῆς Κορινθίας. Γεννήθηκε στὰ 1740, καὶ ἦταν ἀρκετὰ προχωρημένης ἡλικίας, ὅταν ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία ἄρχισε νὰ προετοιμάζῃ τὴν Ἐπανάστασι.

Οἱ Φιλικοὶ δὲν μποροῦσαν βέβαια παρὰ νὰ μυήσουν στὰ μεγάλα σχέδιά τους καὶ τὴν πανίσχυρη οἰκογένεια τῶν Νοταραίων καὶ γι' αὐτὸ ἀπετάνθησαν πρὸς τὸν Πανοῦτσο, ὁ ὁποῖος, λόγῳ τῆς ἡλικίας του καὶ τῆς σοφροσύνης του, ἐθεωρεῖτο τότε ὡς ὁ νεώτερος Νέστωρ τῆς Πελοποννήσου.

Ὁ Πανοῦτσος στὴν ἀρχὴ ἄκουσε μὲ δυσπιστία τὶς προτάσεις τῶν Φιλικῶν, μὰ ὅταν εἶδε ὅτι τὰ πράγματα εἶχαν φτάσει στὸ ἀπροχώρητο κι' ὅτι ἡ Ἐπανάστασις ἦταν πειὰ ἕτοιμη νὰ ξεσπάσῃ, δὲν ἐδίστασε οὔτε στιγμὴ καὶ ἀνέλαβε νὰ ἐξεγείρῃ τὴν Κορινθία καὶ τὴν Μεγαρίδα...

Κατὰ τὴν κρίσιμη δὲ ἐκείνη περίοδο ἔλαμψαν ὅλα τὰ προτερήματα τοῦ Πανούτσου, ὁ ὁποῖος ἤξερε νὰ στέκεται πάνω ἀτ' τὶς ἀμοιβοδοξίες τῶν περισσότερων ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς, ποὺ ὅλοι τους ἤθελαν νὰ καταλάβουν τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα. Ἔστειλε μάλιστα τότε μιὰ ἐπιστολὴ στοὺς Προεστοὺς τῆς Τριπόλεως στὴν ὁποία, μεταξὺ ἄλλων ἔγραφε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἂς πάψουν πειὰ ἡ ἔριδες γιὰ τὴν ἀρχηγία! Ὁ καιρὸς σήμερα δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ ἔπαθλα, ἀλλὰ γιὰ ἀγῶνες!... Ἂς ἀγωνιστοῦμε λοιπὸν ὅλοι γιὰ τὴν πατρίδα, ἔχοντας ὑπ' ὄψει μας, ὅτι «ὁ νομίμως ἀθλήσας, δικαίως στεφανοῦται, μὲ τὸν ἀμάραντον τῆς δόξης στέφανον ἐν ἡμέρᾳ καθ' ἣν ἀναλάμψει τὸ φῶς!» Ἂς ἔχουμε ἀκόμα ὑπ' ὄψει μας τὸ παράδειγμα τῶν πρώτων χριστιανῶν, τῶν ὁποίων ἡ καρδιὰ καὶ ἡ ψυχὴ ἦταν μιά! Ἂς λείψουν ἡ διχόνοιες μεταξύ μας!...»

Ὅταν, κατὰ τὸ Μάρτιο τοῦ 1821 ἐξεράγη ἡ Ἐπανάστασις, ὁ γέρο Πανοῦτσος, ἔσπευσε νὰ φιλήσῃ μὲ ἱερὸ ἐνθουσιασμὸ τὴν σημαία της, ξεχνώντας, μέσ' στὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν πατρίδα, ὅτι οἱ ἀδελφοί του Σωτήριος καὶ Ἀνδρίκος βρισκόντουσαν ὅμηροι στὰ χέρια τῶν Τούρκων.

Τὰ γηρατειὰ—ἦταν τότε πειὰ ὀγδόντα χρόνων—δὲν ἐπέτρεψαν στὸν Πανοῦτσο νὰ ζωστῇ κι' αὐτὸς τὸ ξίφος. Ὑπηρέτησε ὅμως τὴν πατρίδα του, διατελέσας διαδοχικῶς πληρεξούσιος τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας Ἐθνοσυνελεύσεως, Πρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ μέλος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ, καὶ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ ἀγῶνος. Κατώρθωσε δὲ χωρὶς κανένα κρατικὸ πόρο νὰ συντελέσῃ στὴν ὀργάνωσι καὶ στὸν ἐξοπλισμὸ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἔτσι τὴ νίκη.

Ὁ Νοταρᾶς διαχρίθηκε πάντοτε γιὰ τὴν ἀφοσίωσί του πρὸς τὸ καθῆκον, γιὰ τὴ μεγάλη του σύνεσι, καὶ γιὰ τὴ γλυκύτητα καὶ τὴ μετριοπάθεια τοῦ χαρακτῆρος του. Μισοῦσε ἐπίσης τρομερὰ τὶς ἐπιδείξεις καὶ ἔτσι ἐξώδεψε ἐντελῶς ἀθόρυβα γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ ἀγῶνος πάρα πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο ἀπὸ τὴν περιουσία του.

Καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ ἀγῶνος, ὁ ἔνδοξος αὐτὸς προεσβύτης, ὑπεβλήθη σὲ πολλὲς καὶ μεγάλες δοκιμασίες. Ὁ ἀδελφός του Ἀνδρίκος ἀποκεφαλίστηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἐνῶ ὁ ἄλλος, ὁ Σωτήριος, ἀγωνιοῦσε φυλακισμένος στὴν Τρίπολι. Ἐκτὸς αὐτῶν, ὁ Πανοῦτσος εἶδε τὴν περιουσία του νὰ καταστρέψεται ἀπὸ τοὺς ἐμφυλίους σπαραγμοὺς καὶ εἶδε ἀκόμα τὸν πολυαγαπημένο του ἀνεψιὸ νὰ στρέψῃ τὰ ὅπλα κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, τῆς ὁποίας καὶ ὁ ἴδιος ἀποτελοῦσε μέλος, κηρύσσοντας τὴν ἀνταρσία στὴν Κορινθία καὶ παραδίδοντάς της ὁλόκληρη στὴ σφαγὴ καὶ στὴν λεηλασία...

Καὶ εἶνε μὲν ἀλήθεια ὅτι ὁ νειρὸς καὶ φιλόδοξος ἀνεψιὸς τοῦ Πανούτσου ἐξιλεώθηκε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε ἔτσι στὸν ἀγῶνα, πέφτοντας ἐνδόξως στὸ πεδίο τῆς τιμῆς, μὰ καὶ ὁ ἡρωϊκὸς θάνατός του ἄνοιξε μιὰ καινούργια πληγὴ στὴν καρδιὰ τοῦ θείου του ποὺ τὸν λάτρευε...

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος καὶ λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Καποδίστρια, ὁ Νοταρᾶς ἀπεσύρθη στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ καὶ ἔτσι δὲν ἀνεμίχθη στὶς ἐσωτερικὲς διχόνοιες, τὶς ὁποῖες παρακολουθοῦσε μὲ θλίψι ἀπὸ μακρυά.

Μά, κατὰ τὴν μεταπολίτευσι τοῦ 1843, οἱ Κορίνθιοι τὸν ἐξέλεξαν πληρεξούσιόν τους στὴν Ἐθνοσυνέλευσι, ἂν καὶ ἦταν πειὰ 103 ἐτῶν.

Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως αὐτῆς, τῆς ὁποίας μάλιστα ἐξελέγη Πρόεδρος, ὁ Νοταρᾶς ἀπεσύρθη στὴν πατρίδα του τὰ Τρίκαλα τῆς Κορινθίας, ὅπου ἔζησε ἥσυχα ὥς τὸ 1849, ὁπότε καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 109 ἐτῶν.